

Neden Bencil Oluruz

– Ülkü AHISKA · 28 Ocak 2012

Neden Bencil oluruz.

Neden Kendimizi Dev aynasında Görürüz.

İnsanın yalnız çıkarlarını düşünerek maddi ve manevi kazançlar sağlamaya çalışması bencillik olarak tanımlanabilir. Yani bu, nefsanî isteklerin bağımlılığına girmek ve bunları kendi hırsını tatmin için kullanmaktır. Bu durum yalancılık, hırsızlık, ikiyüzlülük, kıskançlık, cimrilik, vs. Bir sürü olumsuz davranışın oluşumuna yol açar. Aslında buna neden olarak insanın nefsanî bir varlık oluşunu gösterebiliriz.

Ruh varlığının maddeyle olan ilişkisinden doğan nefsanîyetin kontrol edilmesi gerekir. Egomuz ve bencilliğimiz en kapsamlı nefsanî davranışlarımız olduğu için de üzerinde durulması ve kontrol edilmesi gereken davranışlardır.

Günlük yaşamda bile, kullanılan birçok kelimeden bunların yaşamlarımızı nasıl çepeçevre sardığını, “Ben..” lerin içinde nasıl da kaybolup gittiğimizi görebiliriz. Yeter ki kendimize bakmasını ve görmesini bilelim.

“ Ben enayi miyim ki bunca şeyi katlanıyorum? Sabah akşam çalış dur. Hep ver, hep ver ama bize veren yok.” demişizdir hepimiz. Ya da uğruna çok fedakârlık yaptığı bir arkadaşı tarafından terk edilen birisi; “ Bunu bana nasıl yapar? Ben ona her şeyimi vermiştim.” diye şikayet edebilir. Ama hep bir şeyler almak için mi veririz? İşimizde ya da sevgi yaşamımızda hep bir karşılık mı beklememiz gerekir? Sürekli bize mi verilmesini bekliyoruz? Bize verilecek, biz de sadece alacağız? Bu bir ticaretten başka bir şey değildir.

“Ben kendi hayatımı yaşamak zorundayım...” Bizler sadece kendimize karşı mı sorumlu olduğumuzu sanıyoruz? Oysa, insanların birbirleriyle kaynaştığı koskoca bir dünyada yaşıyoruz. Dolayısıyla her birimiz hepimize karşı sorumluyuz. Her birimiz aynı okulu paylaşan öğrencileriz. Hiç kimse diğerinden pek farklı değil. Aramızdaki ayrılıkları yaratan; “Benim anlayışım, benim görüşüm” şeklindeki bireyselliğimiz yani bencilliğimiz, sadece kendimizi düşünmemizden doğan davranışlarımızdır. Verici olmayı bilemeyişimizden kaynaklanan davranışlarımız...

Onun için hiç kimse diğerinden memnun değil. O nedenle insanlar saygısızlıktan, sevgisizlikten ve güvensizlikten şikayet eder durumda. Aslında gerçek olan bir şey varsa o da herkesin çevresiyle ilgineliyormuş gibi görünse de kendi içinde, kendi dünyasının merkezinde yaşıyor olmasıdır.

Oysa vermek, verici olmak, paylaşmasını bilmek yapmamız gereken, içimizde açığa çıkarmamız gereken en önemli insancıl niteliklerimizdir. Bunlar dışımıza taşmazsa, diğer insanlarla olan davranışlarımıza etki etmezse, hep bir şeylerin eksikliğini hissedeceğiz. HALİL CİBRAN’ın belirttiği gibi “Sarnıcınız su ile dolu olduğu halde susuzluktan korkmak, en tatmin edilmez susuzluk değil mi?”

Okurlarıma selam sevgi saygılar.